

Madona Hostýnská

**Jsou něžné oči Tvé, Madono z Hostýna,
na hory vrcholku, kde nebe začíná,
kam vedou kroky těch, kdo léky hledají
na rány bolavé, skrývané potají
ve stinných zákoutích Svatého Hostýnka,
kde kvete úleva, kde čeká maminka,
co umí potěšit, pohladit po hlavě
ve světě záludném, v těžkostí záplavě –
Madono z Hostýna.**

**Jsou něžné oči Tvé, Madono z Hostýna,
jak barva kopretin, jež spadly do klína**

Popelce v Nazaret (viz báseň Renčovu),
jak vůně fialek podél cest k domovu,
jak oči snoubenek, co prsten dostaly,
jak slzy radosti, zářné jak krystaly,
jak slova díků, jež nelze rtům vyslovit,
jak život vzkříšený, který lze věčně žít,
v němž všechno překrásné vždy znovu začíná,
jak v dlouhém čekání radostná novina,
Madono z Hostýna.

Jsou něžné oči Tvé, Madono z Hostýna,
jak vlna jehňat a jak ruka mámina,
jak chleby pečené růžově do zlata,
jak větve jabloní, nesoucí poupata,
jak lány obilí, co zrají na Hané,
jak sladké hrozny, vždy v podjeseň trhané,
jak malých kotátek tichounké předení,
jak sonet jehněd pro předjarní Vzkříšení,
Madono z Hostýna.

Pro něhu očí Tvých, Madono z Hostýna,
pro hebkost trávy, v níž sladce se usíná,
pro samet jehněd a pro vůni fialek,
pro prsty věží, co sahají do dálek,
pro blesky v dlaních Tvých, co d'ábla zahnaly,
pro vodu živou, co teče tu ze skály,
pro zvonů libý zvuk, jas krojů z Moravy,
pro pestrých šátek žen barevné záplavy,
pro hudbu žestů a pro vlání praporů,
pro tiché ANO přes všechna NE záporů,
pro teplo potěchy, jehož jsi příčina,
kladu Ti děkovnou kytici do klína,
Madono z Hostýna.

Moravské Madony, Libor Koval (český katolický kněz, básník, teolog)

